

λα, τ' ἄνθη, καὶ τοὺς καρπούς. Ἐφάρμωσέ την, καὶ σκέψου βαθυὰ τὴν ὑπόστασι τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τὴ μορφὴ τῆς τέχνης. Πρόσεξε ὡςτε τοῦτο τὸ ἔργο νὰ γένεται δίχως ποσῶς νὰ διακόπτεται.

Μία μεστὴ καὶ ώραια δημοκρατία ἴδεων, ή δποίαις νὰ παρασταίνουν οὐσιαστικὰ τὸν εἰς ταῖς αἰσθήσες ἀδρατο Μονάρχη. Τότε εἶναι ἀληθινὸ ποίημα. Ο Μονάρχης, δποῦ μένει κρυμμένος γιὰ ταῖς αἰσθήσες, καὶ γνωρίζεται μόνον ἀπὸ τὸ πνεῦμα, μέσα εἰς τὸ δποῖον ἐγεννήθηκε, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ Καιροῦ· ἀλλὰ μία δημοκρατία ἴδεων ἐνεργεῖ αἰσθητὰ μέσα εἰς τὰ δρια τοῦ Καιροῦ.

Σκέψου βαθυὰ, καὶ σταθερὰ, (μία φορὰ γιὰ πάντα) τὴ φύσι τῆς ἴδεας, πρὶν πραγματοποιήσῃς τὸ ποίημα. Εἰς αὐτὸ θὰ ἐνσαρκωθῇ τὸ οὐσιαστικώτερο καὶ ὑψηλότερο περιεχόμενο τῆς ἀληθινῆς ἀνθρώπινης φύσις, Ἡ Πατρίδα καὶ ή Πίστις.

Ο θεμελιώδης ἑυθυδός τοῦ ποιήματος ἀς ἔναι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, τὸ Κοινὸ καὶ τὸ Κύριο (Proprio), συβρίζωμένα καὶ ταυτισμένα μὲ τὴ γλῶσσα· ἀς ἔργάζεται (τὸ ποίημα) ἀδιάκοπα γιὰ τὴν ἀληθινὴν οὐσία, ἀλλὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ καταλάβουν εἰμὴ οἱ νόες οἱ γυμνασμένοι καὶ βαθεῖς. Εἰς τοῦτο θὰ φθάσῃ τινὰς μὲ τρόπον ἀπλὸ, πλούσιον ὅμως ἀπὸ δεσμώτα, θρέφοντας τὴ Μορφὴ μὲ τύπους δημοτικούς· λ. χ. ἐτοιμοθάνατος, — χρυσοπηγή, — χρυσοπράσινα, κ. α.

